

ЂОРЂЕ ПИСАРЕВ

КАДА ФИБИСЛАВ ОСМАТРА УЛИЦУ И ЛЕВО И ДЕСНО, А ПОГЛЕД МУ СЕ ГУБИ У ДАЉИНИ ИЛИ КАКО ФИБИСЛАВ СПАВА У ВЕЛИКОМ СВЕТУ

Фибислав се опет изгубио.

У великом свету.

– Ммм – промрмљао је не баш превише узбуђен. – Ммм.

Уосталом, губио се он и раније и никада није због тога запао у невоље, нити је његово „губљење” до сада изазивало проблеме ма коме.

Зато се Фибислав, баш зато, није превише нервирао: све ће да легне на своје место и, кад-тад, он ће се и овој новој, бурној згоди смејати ушушкан у топлом окриљу свог лежаја у свом драгом дому, окружен чанчићима богато напуњеним разноврсном храном, од сувих, смешних разнобојних куглица, преко комадића реш печеног меса – Фибислав је преферирао пилетину, али ни свињетина му није била страна – па до сна свих гладних алавих снова: велика, великааа пилећа кост, наравно она од батака, а на њој баш у правој сразмери, неки мачји гурман би рекао „златној пропорцији”, у складу са површином коске, слатки остаци меса, комадићи вреднији од самог, некад тако досадног живота.

– Ммм – промрмљао је Фибислав, не баш превише узбуђен.

– Ммм.

Уосталом, био је сигуран да, баш као што сви људски путеви воде у Рим, сви мачји воде ка дому.

Дому своме, анђеле мачји.

Треба само довољно ходати, њушити, ослушкивати и осматрати.

Био је убеђен да није тачна чувена Мачја песма Упозорења:

*Неко ће
Сасвим је сигурно
У њом задном
Мрачном граду
Мрачку
Дефинитивно згазићи
Јадну мачку.*

Била је то само једна од песама из репертоара сеоских мачака које Град, неки, било који, па и најмањи, мали као и само Село, нису виделе, и биле су препуне предрасуда према том за њих потпуно непознатом месту.

Мачји имагинарном.

Мачји неоњушеном.

Мачји непроходаном.

Мачји неослушкиваном.

Мачји неосмотреном.

Према том неистраженом и незамисливом месту живљења, у коме су јурцали опасни аутомобили, камиони, авиони, а бука надрастала тихе, вредне мачје мисли и снове.

– Нећеш се ти тамо најивети, ни девет живота неће ти бити довољно! – Говориле су мрзоволне баба мачке упорно дремајући по својим непредвидљивим сеоским буцацама.

Али Фибислав није у веровао у бабље мачје приче. А није се ни плашио.

И овај Пут, изгубљен међу милионима могућих путева у Великом Граду, био је за њега испит, потрага за сопственим идентитетом, али и идентитетом мачјег рода уопште.

Уколико ову изгубљеност доживљава као својеврсни иницијацијски, духовни пут, онда му нико и није потребан, довољно је да се посвети сам себи и суштини авантуре – суштина авантуре је она сама! – а нешто, сигурно позитивно, већ ће се из тога изродити. Из те ненадане авантуре која би се могла назвати: Послови и дани младог господина Фибислава.

– Ммм – промрљао је не баш узбуђени Фибислав. – Ммм.

Извео је ту, на лицу места, на врелом асфалту непознатог ћошка где су упорно и помно јурцали потпуно бесмислено презапслени припадници људског рода, комплетну серију вежби број шест из чувеног Приручника мачјих техника за истезање и колоплет фигура за протезање, што је била техника знана само посвећеним, култивисаним, добро васпитаним и образованим мачкама из угледних мачјих породица, и пар је пута зевнуо јер је зевање за „шестицу” било обавезно, и то што чешће то боље, па пут под ноге.

Али, пре него што је пошао, добро је олизао своје крзно, као што то и доликује лепо васпитаним мачкићима.

Шта, олизао? Толико се трудио да му се крзно тако углачало да и се могао огледати у њему!

На малом, готово скривеном тргу који је био поплочан помодрелим макадам коцкама Фибислав је затекао Деда Птичара који је бацао суве мрве хлеба и хранио голубове.

– Ммм – рекао је Фибислав. – Ммм.

Да га је Деда Птичар разумео, знао би да је питање сасвим пристojно, коректно, то јест чисто култивисано, мацје. А значило је: Да ли дозвољавате да мало појурим ваше голубове, нећу им ништа, само да се поиграмо?

– Шиц – узвикнуо је узбуђени дедица, а голубови прхнули испуњавајући небо малог трга перјем и лепетом.

Шта му је, помислио је Фибислав. Не зовем се ја Шиц?

– Шиц! – Упорно је понављао Деда Птичар. – Шиц!

Ала је овај дедица упоран, помислио је Фибислав. Па још и глуп. А баш ме је могао пустити да мало појурим те његове птичице. Па то се и очекује од једног мачка, то је ствар коју ми радимо. А и голубовима се то свиђа, и они баш то очекују.

У Парку добре наде је брзоходајући, радознали мали Фибислав весело скакутао, јурио лептириће и стотину различитих птичица.

Када се уморио, засео је на клупицу поред девојке и момка. Они њега нису дирали, а није ни он њих. Ма, шта нису га дирали: нису га ни приметили!

Посвећени једно другом, главу је она положила на његово раме, прсти испреплетени.

Ех, љубав, помислио је Фибислав, дакле тако то изгледа код њих.

– Ммм – на крају им се врло културно и васпитано обратио. – Ммм.

То је значило:

– Волите се мало јаче, грицни га, огреби.

Али нису ништа разумели. Додуше, најзад су га приметили:

– Јој, како је слатка маца – рекла је девојка и помазила га.

Фибиславу је то било досадно. Каква је то авантура, какви бакрачи, тако су тихи, нежни, невидљиви. Досадно, брате!

И зато је Фибислав устао и – пут под ноге.

На углу следеће врло прометне улице, један је човек стајао поред шешира стављеног на плочник у који су пролазници убацивали новчиће, и свирао виолину.

Нежна музика дирнула је Фибислава право у срце.

– Ммм – рекао је он разнежено. – Ммм.

То је значило да му је жао што нема новчић да му дарује. Пре свега зато што мачке немају цеп у коме би новац носиле а, с друге стране, ко је још видео да мачка поседује новац.

То, просто, није био уобичајени ред ствари.

Али виолиниста га није добро разумео. Прекинуо је свирку, посегао руком у ранац и извадио сендвич са сланином.

– Шта је, мацо, гладна си? – Обратио се учтиво Фибиславу.
– Ево, поделићемо сендвич.

Ма, нећу да једем, кажем да ми је жао што немам новчић за тебе, заустио је Фибислав, али залуд, шта то вреди када овај баш није разумео. Ипак, Фибислав сендвич није одбио: била је тако укусна сланина, у слат ју је појео.

Није се правио паметан као оно када му је Господар, већ ситом, понудио и комадић харинге...

– Ех, ти незадовољни Фибиславе – рекао је Господар – па сваки мачак би био презадовољан овим врским залогашем!

Да, мислио је Фибислав у том трену, али ја нисам „сваки мачак”, него твој!

Срео је Фибислав и сликара и полицајца, ватрогасца и једног риђег пса, срео је просјака па и друге мачке, али нико га није разумео. (Или им је маца појела језик, па су ћутали.) Људи зато што, једноставно, нису знали чак ни основе мачјег језика, за њих је свако мјау имало баш исто значење, а градске мачке зато што им је био непознат Фибислављев сеоски дијалекат...

Чинило му се, повремено, да се мачке шале на рачун његовог изгледа, јер им је, ваљда због својих шара, личио на пужа голаћа, али је Фибислав заправо био предатор, сабрат тигрова, додуше у минијатури: тигрић.

*Мала цицо
џи велики џиџре.
Мала, мала цицо
џи велики, велики џиџре.*

Ех, Фибиславе, тигре, изгубио си дом у неком од успут посејаних снова. Сада ти је само преостало да пронађеш неки кутак, заспиш и пронађеш га, опет, у новом сну. Можда баш у оном у којем тако тужно мјаучеш на Месец.

И да се изнова пробудиш, као неки опасни мачкодлак, или бар тужни мачко-меланхолик.

(Одломак из романа *Позна вечера за Госпођу Фиби*)